

kunde mærke det helt op i sin Arm. Han smilte og saa hende ned i Øjnene. Ogsaa de vakte saa mange fortrolige Minder. Og han trykkede hendes Arm ind til sig og hviskede: „Du kære —.“

Saa puttede de sig ind i en lukket Droske; og da Jakobe her kastede sig ind til hans Bryst, overgav han sig ganske. Drosken rumlede afsted; og før nogen af dem rigtig fik besindet sig igen, holdt den udenfor Hotellet.

Jakobe blev siddende i Vognen, mens Per gik ind og bestilte Værelse og fik gjort et hastigt Toilette. Derefter kørte de lige ud til „Skovbakken“ uden at benytte Jernbanen. De havde endnu for meget at fortælle hinanden til at ville have Ørevidner omkring sig.

Ude paa Strandvejen lod de standse for at faa Vognens Kalesjer slaaet ned. Solen var bleven hed nu i Middagstimen, og der rørte sig ikke en Vind.

Per aandede dybt ud. Hans Væsen ligesom strakte sig med en lykkelig Følelse af Befrielse efter den lange Pine i Tvivlraadhedens Spændetrøje, og hans Hjerte var opfyldt af Taknemlighed mod Jakobe, der ved sin Skønhed og Gensynsglæde saa ganske retfærdiggjorde hans Overgivelse. Dertil kom Tryghedsfølelsen ved at være hjemme igen og høre Modersmaalet rundt omkring sig. Som han sad der med Jakobes Haand i sin og saa ud over det kendte Land med den lige udsprungne Skov og Sundet med de mange Sejlere, gik der ham et Øjeblik en patriotisk Følelsesbølge gennem Sindet. Synet af et Flag, der vajede over en af Villahaverne, gjorde ham endog let rørt.

„Herregud — gamle Dannebrog!“ udbrød han.

Men nu gav Jakobe sig til at tale om Dyhrings.

„De kom hjem igaar,“ sagde hun. „De har jo fartet frygteligt om. — Ja, det er sandt, du traf dem jo i Rom. Hvad Indtryk fik du egentlig af deres Forhold?“

„Indtryk? . . . Jeg veed saamænd ikke.“

„Jeg tror, de allerede er færdige med hinanden. Nanny har i hvert Fald aldeles det samme flagrende Væsen, hun altid har haft. Hun kommer vist forresten ud til Middag. Hun talte om,